

Sygn. akt V CSK 292/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa T. Sp. z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba j wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 stycznia 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 7 września 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Celnego w W. kwoty 139 422 zł z odsetkami tytułem odszkodowania. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398 § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 września 2015 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy jest działaniem bezprawnym w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. podjęcie czynności karnoprocesowych w postępowaniu karnoskarbowym przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego na podstawie obowiązujących formalnie w krajowym porządku prawnym przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r.

o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.; obecnie: jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 471 - dalej: „u.g.h.”), uchwalonej z naruszeniem obowiązku notyfikacji wynikającego z art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. UE. L 1998, Nr 204, poz. 37 - dalej: „dyrektywa 98/34/WE”), i czy prowadzi ono do powstania odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody powstałe w związku z podjęciem tych czynności. W sprawie istnieje też potrzeba wykładni art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h. oraz art. 8 ust. 1 i art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE wespół z przepisami art. 217 § 4, art. 236 i art. 230 § 2 k.p.k. przez wskazanie, czy zastosowanie przez funkcjonariuszy celnych w ramach postępowania karnego o czyn z art. 107 k.k.s., polegający na urządzaniu i prowadzeniu gier na automatach wbrew technicznym i nienotyfikowanym przepisom ustawy o grach hazardowych, tj. poza kasynem gry (art. 14 ust. 1 u.g.h.) i bez koncesji na kasyno gry (art. d ust. 1 u.g.h.), pomimo istnienia wiążącej wykładni TSUE nakazującej odmowę stosowania wobec jednostek nienotyfikowanych przepisów technicznych (sankcja bezskuteczności), jest działaniem bezprawnym w rozumieniu art. 417 § 1 k.c., stanowiącym jedną z przesłanek dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa. Zdaniem skarżącej, potrzeba wykładni wskazanych przepisów jest uzasadniona, ponieważ przepisy te budzą poważne wątpliwości.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez nią przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości

interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne oraz poważne wątpliwości mające uzasadniać potrzebę dokonania wykładni wskazanych przepisów nie mają waloru nowości. Problematyka ta była już przedmiotem rozważań zarówno Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Trybunału Konstytucyjnego, jak i Sądu Najwyższego. Przykładowo tylko można wskazać na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 82/15 (nie publ.), wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2015 r., V CSK 137/15 (nie publ.) i z dnia 9 listopada 2016 r., II CSK 106/16 (nie publ.) oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2015 r., III CSK 288/15 (nie publ.), z dnia 4 grudnia 2015 r., IV CSK 361/15 (nie publ.), z dnia 8 grudnia 2015 r., IV CSK 382/15 (nie publ.), z dnia 14 stycznia 2016 r., V CSK 394/15.' (nie publ.), z dnia 19 lutego 2016 r., IV CSK 573/15 (nie publ.), z dnia 18 lutego 2016 r., V CSK 463/15 (nie publ.), z dnia 21 kwietnia 2016 r., V CSK 641/15 (nie publ.), z dnia 12 maja 2016 r., II CSK 715/15 (nie publ.), z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 97/16 (nie publ.) i z dnia 14 października 2016 r., IV CSK 141/16 (nie publ.).

Trzeba dodać, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozpoznał pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Ł. i wyrokiem z dnia 13 października 2016 r., C - 303/15 orzekł, że art. 1 dyrektywy 98/34/WE należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej

dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania tego przepisu.

W tej sytuacji nie zachodzi już potrzeba zajęcia po raz kolejny stanowiska przez Sąd Najwyższy w kwestiach prawnych występujących w niniejszej sprawie.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozważenie z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).